

hele mit Haab, Hr. Pastor Hansted, at vi i alt væsentligt skal kunne forstaa hinanden, saa vor fælles Virken her kan blive Gud vor Herre til Ære og Menigheden til Velsignelse!“

„Jeg har intet højere Ønske,“ svarede den unge Mand stille og saa' mod Gulvet.

„Derom var jeg ogsaa overbevist,“ vedblev Provsten, synlig tilfreds med Kapellanens Svar. „Alligevel er jeg glad ved at høre Bekræftelse derpaa af Deres egen Mund.... Jeg tvivler i det hele ikke om, at vi ved gensidig Imødekommenhed nok skal komme til Rette med hinanden.“

Efter dette Ordskitte genvandt Provst Tønnesen snart sin forrige Ligevægt. Han gik hen og stoppede sin Pibe i en Krog af Stuen, tændte den ved en Fidibus og tog atter Plads i sin Lænestol for at fortsætte sit afbrudte, saglige Foredrag.

Idet han gik over til, hvad han selv halvt spøgende kaldte „et lille Kursus i den praktiske Teologi,“ gav han sig til at gøre Rede for de mere specielle Opgaver for den gejstlige Virksomhed. Han omtalte Fremgangsmaaden ved Barnedaabshøjtideligheden, ved Nadvertjenesten baade i Kirken og ved Sygesengen; gav dernæst sin unge Elev Vejledning med Hensyn til Prækenernes passende Længde, til Messen, Altertjenesten o. s. v.,